

Befalingsmand. En anden Sag er det i Kri- gen. Naar han i den har udmærket sig ved tapper Daad, saa er det naturligt, at han kan gjenvinde sin Stilling, thi der er da en saadan offentlig fremtrædende Grund tilstede, som maa hæve ham i hans Kammeraters Dine, og hvorved den tidligere Forseelse kan blive glemmt. Men noget Eignende kan vanskelig indtræde i Fredstid. Den ærede Ordfører nævnte vel Forhold, som kunne indtræffe ogsaa i Fredstid, og Leiligheder, hvorved den Paa- gjældende selv da kan udmærke sig, navnlig ombord i Skibe, og jeg skal ganske vist ind- rømme Rigtigheden af de Exempler, som den ærede Ordfører i saa Henseende fremsførte. Der kan virkelig tænkes Omstændigheder om- bord i et Skib, hvorunder den Paa gjældende kan faae Leilighed til i Fredstid at vise en høi Grad af Mod og Uforfærdethed, ikke alene f. Ex. ved at redde Andre, som muligvis ere faldne overbord, men ogsaa i Strandingsstil- fælde eller i Tilfælde af, at der udbryder Brand i Skibet, eller i andre lignende Tilfælde. Og under saadanne Omstændigheder kunde der vel være Anledning til ogsaa at give ham en særlig Udgang til at gjen- erhverve sin tidligere havte Stilling, idet det er Gjerninger, som ligge meget nær ved ud- vist Tapperhed i Felten. Men, ere vi virkelig enige derom, saa tror jeg ogsaa, at vi let maa kunne blive enige om, at, hvad man saaledes har tilfigtet, ikke udtrykkes ved Vædringsfor- slaget under Nr. 9 til § 38, thi Udtrykket: „i det Mindste i eet Aar har viist et rosver- digt Forhold“, sigter jo til noget ganske An- det end saadanne Handlinger, som den ærede Ordfører og jeg altsaa have havt for Die. — Nu kan man derhos vel ogsaa sige, at det dog ganske vist i alt Fald er ubetænkeligt, hvad enten den nævnte Bestemmelse kommer til at staa i Loven eller ikke, idet det jo altid vil bero paa vedkommende Ministre, hvorvidt de ville benytte den deri indeholdte Tilladelse og Udgang eller ikke. Men jeg tror ikke, at det er rigtigt, at en saadan Bestemmelse, naar man er overbevist om, at den ikke er heldig, bliver optagen i den foreslaaede Lov, og jeg skal derfor tilraade det høie Thing at stemme imod Forslaget under Nr. 9.

Da jeg allerede har omtalt Forslaget under Nr. 10, er det næste Vædringsforslag For- slaget under Nr. 11 til § 41. Naar de ærede Medlemmer vilde sammenholde den Af- fattelse af § 41, som deri er foreslaaet, med Paragrafens Affattelse i Lovforslaget, ville de Herrer se, hvad der jo ogsaa allerede er blevet fremhævet af den ærede Ordfører, at Vædrings- forslaget i en vis Retning gaar noget videre end Lovforslaget, idet det tillader Anvendelsen af legemlig Tugt som selvstændig Straf under visse Omstændigheder ogsaa i Fredstid. Og jeg kan give det ærede Udvalg og den ærede Ordfører Medhold, for saa vidt som jeg er fuldstændig enig med dem i den Tanke, som ligger til Grund for Vædringsforslaget. Jeg anser denne Tanke for heldigere end den, som ligger til Grund for Affattelsen af Lovforsla- gets § 41. Men jeg frygter for, at Affattel- sen af Paragrafen, netop for at bringe den antydede Tanke frem, er bleven en saadan, at den vil berede en hel Del Vanskeligheder, naar Paragrafen skal bringes til Anvendelse. Jeg tror saaledes ikke, at det vil staa aldeles klart for enhver Befalingsmand ombord, hvad der skal forstaaes ved „oversøiske Farvande“. Den ærede Ordfører sagde vel, at det var „transat- lantiske Farvande“, der her var oversat ved „oversøiske Farvande“; men jeg tror ikke, at man ubetinget kan sige, at „oversøisk“ er en Oversættelse af „transatlantisk“, og jeg tror heller ikke, at der i hele vor Lovgivning noget- steds findes udtalt en bestemt Definition af, hvad der skal forstaaes ved „oversøiske Far- vande“. Og noget Eignende er Tilfældet med Hensyn til Udtrykket „danske Farvande“. I saa Henseende er der ogsaa en Del Uklarhed og Usikkerhed tilstede. Man kan give dette Udtryk en meget vid Udstrækning, idet man kan sige, „at Kattegattet, Belterne, Dresundet og Østersøen ere danske Farvande; men det er dog tvivlsomt, om man kan hævde noget Saa- dant i hele dets Udstrækning. Naar et Skib ligger Øst for Bornholm, er det saaledes vist- nok ikke rigtigt at paastaa, at det er i „danske Far- vande“, og, ligger det paa Landskronas eller Malmøs Rhed, overhovedet inde paa fremmed Eoterritorium, saa kan man dog heller ikke sige, at det er inde i „danske Farvande.“